

Børnene fik navnene Else og Asta. Der var ca. 4 års forskel i alder, så de ikke i særlig grad legede med hinanden, men den rette søsterkærlighed kom alligevel efterhånden i fuldt mål, ikke mindst i ferierne, f. eks. hver sommer i Sønderho på Fanø. – Når jeg kom med dagvognen lørdag aften, mødte to jublende småpiger deres travle far. –

Else var stærkt interesseret i musik, spillede hos den bekendte og dygtige musiklærerinde, frk. Halling, i Kolding, derefter afgangsdiplom fra Det kgl. danske Musikkonservatorium, og hos professor Kerschbaumer i Wien. Blev senere gift i Aalborg, og jeg mindes de smådreng, de fik, med særlig glæde. – Et par småting skal erindres her. Den ældste, ca. 10 år, beder om lån af fremviserapparat, hvilket nægtes ham, hvorefter han går igennem stuerne og udtaler for sig selv: »Hvor har de voksne meget, de ikke bruger.« Og den lille, da man spurgte, hvorfor han så gerne ville ned til mormor, svarede: Jo, kosten er bedre! Med hensyn til logik og observans kan vi voksne tit lære meget af børnene. –

Den store sydjyske udstilling var en stor begivenhed i Vejen. Tusinder og atter tusinder af mennesker, kongeparret, amtsbestyrelse, etc., etc. – Min kone havde maleren Kræsten Iversen til bords ved frokosten, og han var gæst til en frokost i vort hjem dagen derpå. Der

var en ret stor maleriudstilling på udstillingen, som Kræsten Iversen passede. – Jeg ser for mit indre øje Ingeborg og Kræsten Iversen (vistnok ikke endnu professor) arm i arm i havens gange i det skønneste sommervejr.

Var også engang sammen med maleren Aksel P. Jensen, der malede udmærkede billeder af min gode ven Søren Willadsen samt af direktør O. Vang Lauridsen. Bestyrelsen for Phønix ville lade mig male, og jeg skulle selv bestemme kunstneren. Jeg henvendte mig til museumsinspektør Røstrup Boyesen, som jeg kendte lidt til, og spurgte, hvem der kunne male mig? Han svarede: Det var vanskeligt, men hvorfor gå så langt. De har jo en udmærket maler i Kolding, Anton Schrøder. Derved blev det, og jeg »sad« en 5–6 gange. Om resultatet må andre dømme. Det ret moderne billede hænger i bestyrelsesværelset i Phønix' nye administrationsbygning.

I indvielsen af museet deltog kunstneren, billedhuggeren A. Bundgaard, Rudolf Tegner, Henrik Starcke, maleren Einar Nielsen m. fl., ikke mindst Johannes C. Bjerg, der holdt den kammeratlige tale. Kunstforeningens tidligere formand, købmand P. Lauridsen, talte som repræsentant for »den civile befolkning«. –

Billedhugger Hansen Jacobsen blev i min sognerådstitid udnævnt til æresborger i Vejen. Vi – min kone og jeg – kom privat sammen med ham, og han burde egentlig have haft et kapitel for sig. – Da museet skulle udvides, eller rettere sagt atelieret fra Skibelund flyttes herop, måtte vi have fat i Carlsbergfondets direktør, dr. Thorlacius Ussing, der beredvilligt støttede. Ved en lille middag bagefter hos H. J. deltog Ussing, H. J., sognerådsformand P. Hauge og jeg. Jeg erindrer så tydeligt H. J.s smukke, røde rødvingsglas, der gang på gang fyldtes. – Der var 2 ord, der kunne få H. J.

til at live vældigt op, nemlig *rødvin*, som han elskede, og *Paris*, hvor han levede i halvfemserne, og hvor han skabte sine gedigne ungdomsværker: »Loke«, Døden og Moderen, Skyggen, Militarismen, m. m. – Han var sit liv igennem en strålende keramikker. – Ved indvielsen af »Trolden« talte hans ven, digteren Jeppe Aakjær.

Asta blev jo vor nr. 2 lille pige, – tog til stor glæde

Else og Asta.

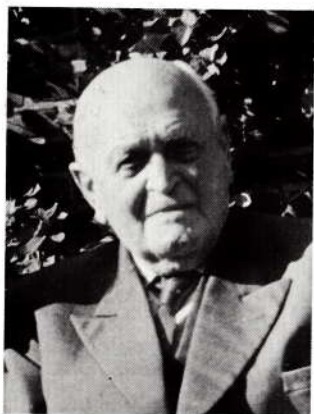
Asbjørn Winther.

for os en fin præliminæreksamen, lærte husgerning og stod for indskrivning på Haderslev Seminarium, da hun ret pludselig blev forlovet med cand. pharm. Lauesen på Vejen Apotek. – Brylluppet erindres af mange. Hun fik en liden pige. Hun ringede fra hospitalet til sin mor: »Lisbeth er kommen«. – Hun blev kørelærer i Svendborg.

Forskellige jubilæer og runde fødselsdage erindrer jeg med særlig glæde. Jeg mindes vore svenske gæster, Hobohm og Ernström med fruer, henholdsvis fra Göteborg og Stockholm, der henvendte venlige ord til mig. Ingeborg havde versificeret en tale til mig. Den blev senere trykt elegant og formfuldendt af vor gode

ven, bogtrykker Louis Rasmussen, Ringkøbing, og med vignetter af hans datter Grete Ras. –

2 begivenheder fandt sted ved firmaets 50 års jubilæum i 1957. Th. Jørgensen fik medaljen for lang og tro tjeneste. Vi havde naturligvis arbejdet herfor, og medaljen blev tilsendt mig til overrækkelse. Den

Mine gamle venner. Boghandler H. Bruun Møller.
Snedkermester S. Willadsen (på Købestævne).

anden begivenhed var vor udsendelse af forfatteren Johannes Smiths bog: På vej og på afveje, der vakte en vis opmærksomhed i ret vide kredse. Jeg kan sige, at den ifølge aftale udmærkede sig ved, at Phønix' navn ikke var nævnt hverken i tekst eller billeder, der var udført af tegneren Erling Juhl. – Trykningen havde Louis Rasmussen taget sig af. – Det var efter min opfattelse en smuk reklamebog i anledning af 50 års jubilæet.

Senere var Th. Jørgensen og jeg hos Hs. Majestæt Kongen. Jeg behøvede som nævnt ikke at være med, thi kongen og Theodor kunne udmærket snakke selv.

1957 trak jeg mig tilbage fra Phønix, men fortsatte

Fra Phønix 50 år. Jørgen Winther, Ole Winther (dattersønner),
M. Koed, H. Ehlers.

Lederne i Phønix: Direktør Koed, underdir. Frederiksen samt
bestyrelsesformand, civiling. Ejnar Thorsen (fa. Monberg
og Thorsen).

To gode venner ved Phønix' jubilæum. Civilingeniør E. Thorsen, København, bogtrykker Louis Rasmussen, Ringkøbing.

Fortrolig samtale mellem O. Vang Lauridsen (75 års fødselsdag) og M. Koed.

i bestyrelsen. Jeg havde i den mellemliggende tid efter ønske fra Alfas direktør i nogle år været kommitteret i Alfa. – Min gamle bestyrelsesformand, direktør O. Vang Lauridsen, havde ønsket, at jeg skulle vælges til bestyrelsesmedlem i Alfa, hvilket skete. Jeg kom til at sidde sammen med min gamle skolebestyrer M. N. Slebsager. – På grund af specielle Alfa-aktieopkøb måtte 4 af den gamle bestyrelse i Alfa fortrække, herunder jeg. –

Et bryllup hos vore svenske venner, direktør Hobohms, mindes jeg med særlig glæde. Det var hans nydelige datter Irmgard, der blev gift. Ceremoniellet var omtrent som her, men hele miljøet var betydelig anderledes. – Efter vielsen i kirken samledes vi til middag i et eller andet foreningslokale. Det blev en munter fest! Hvad vi spiste, erindrings jeg ikke, men deimod nok, hvad vi drak. Det var nemlig champagne fra begyndelsen til enden af middagen. Men en morsom episode indtraf, da den humørfyldte vært rejste sig og sagde, at nu var der ikke mere champagne!! Dette kunne dog ikke dæmpe munterheden ved bordet og navnlig ikke, da værten efter ca. et kvarters forløb på ny rejste sig og fortalte, at nu var der mer (ny forsyning) af den herlige drik. Jeg følte det på den måde, at slangen med de gyldne dråber var blevet utæt, men at den efter en lapning kunne lade flyde igen. Medens vi her i landet til den slags fester har megen musik, men sparsomt af den valgte, kostbare drik, var det omvendt her. – Musikken ydedes af en harmonikamand, men han kunne til gengæld med største virtuositet spille hele natten. – Min ven, værten, var en mand, der kunne »holde i ånde«. Jeg besøgte ham ofte i hans hus ved havet. Da jeg kiggede på hans billeder og stod foran en tegning (nøgen kvinde) af Zorn, sagde han: »Det är min fru«. (Hvad det naturligvis ikke var).

Tagdækker Th. Jørgensen, Phønix, og direktør M. Koed efter audiens hos Hs. Majestæt Kongen.

Min kone og jeg havde før min tilbagetræden drøftet, om vi nu kunne forliges, når vi skulle gå op ad hinanden næsten hver dag, – men det blev til 7 lykkelige år. – Min Ingeborg skrantede, og da lægevidenskaben behandlede hende for noget andet, end den alvor-

lige sygdom, hun led af, gik det galt til sidst. Det blev et stort tab for børnene og mig. Hver gang jeg færdes i mine stuer, som hun har skabt, mindes jeg hende som den flittigste af de flittige. Juleferierne, når børnene m. v. var hjemme eller kom hjem med børnebørn, blev ingen ferie for hende. Bestandig var hun ved sådanne lejligheder i aktivitet. —

Jeg mindes hende som medlem af byens sundhedskommission, hvilket medlemskab satte gode spor, men ellers tilstræbte hun ikke offentlige poster, selv om hun ikke i den forstand holdt sig tilbage. —

Der har altid været et godt sammenhold i min familie, og dette har været til stor glæde for os alle, et sammenhold, som har løftet vort, og ikke mindst mit liv, op, i lykke og ubehageligheder, i glæde og sorg, således at man kun kan sige tak for de mange begivenheder og oplevelser, livet bragte. —

Jeg vil slutte dette kapitel med et lille vers, jeg lavede efter min kones død:

Du lever hos mig, er i mig,
jeg ser dig her i min stue.
I hus og have, du krydser min vej,
en beskeden og fin lille frue.